

„אני מצפצפת“

„אני אוהבת שנעון, ואני אוהבת חלומות. אני חיה. אני קיימת. אני מרגישה שחם או קר בריצפה. אני נושה מה שמתחשק לי.“ מלבד גלימה יוונית, יש לה גלימות סארי הודיות, הלבוש החביב עליה.

היא משמיעה סומון אחר לגמרי. אבל דבר אחד ברור: בלי דליה לא היתה באר־שבע בעיני רבים מתושביה, מה שהיא היום עבורם.

אוכל את זה במקום. במשך כל החודש שהייתי שם דיבר כל הכפר על הזרה שאכלה 12 מנות טורט, וזה הכניס להם עניין בחיים.“

„בכלל, אני תמיד אומרת לאנשים את האמת בפרצוף. בכריסמס, למשל, הלכתי למסיבה. היו שם כל הגברים שאני מכירה עם הנשים שלהם, וכמה מהם פחדו לומר לי שלום. ניגשתי ונישקתי את כל הגברים וגם כמה נשים, וכולם קיבלו הלם.“

„אף אחד לא מעז לעשות לי כלום, כי בכל עיר שאני גרה אני דואגת להיות ביחסים טובים מאד עם ראשיהעיר ומפקד המשטרה. אני לא מפחדת מאף אחד. חוץ מזה השכנים צריכים אותי. מי יקרא להם את המיכתבים שלהם, יסביר להם מה החוקים בארץ ובעולם? מי ילך איתם ל־לשכת־הסעד? אני מלכה פה בבאר־שבע, אז למה אני צריכה לחיות בעיר אחרת?“

★ ★ ★

כל יום — מסיבה

ד אורחים מתחלפים. כל היום מתקיימת בביתה של דליה מסיבה אחת גדולה. הילדים ממשיכים לאכול שוקולד, לטפס על התקליטים, ולבקש 25 גרוש בשביל ארטיק. לדליה לא איכפת שיעשו מה שהם רוצים, היא ממשיכה לספר על דיעותיה על החיים ובכלל, ומרבה להשתמש בציטטות מכל מיני מקורות, הדל מסלואדור דאלי וכלה בשפינוזה. הציטטות מצוטטות לא כל כך נכון ובמקומות הלא נכונים, אבל למי איכפת?

ומה תעשי כשתהיי זקנה?
„אני לא רוצה לחשוב על זה. כמו שאני שוכחת מה שהיה אתמול, כמו שאני לא חושבת על מה שיהיה מחר. אולי אתחיל או להזכר בחיים שלי, ואני לא מתחרטת על כלום.“

עד כאן דברי דליה. האם להאמין לה? האם באמת טוב לה ככה? האם באמת זה מה שהיא רוצה, או שאין לה כבר ברירה?
מי יודע? בינתיים היא ממשיכה לשגוע את באר־שבע, לרכב על כל מי שמשכיל פחות ממנה ואינו מסוגל לעמוד מול אישיות תה החזקה, ולזעזע את העולם. לבה עם ארבעת ילדיה, היא חיה חיים עצמאיים, מבלי להיות תלויה באיש.

בגיל 34, דליה לוגאסי, (או רבינוביץ) — על שם בעלה האחרון), היא עדיין אשה יפה, מושכת, שבייתה דומה לסאלונים של נשות החברה באירופה במאה שעברה. ידידים טובים שלה טוענים שדליה מנסה לשכנע את עצמה ולא את האחרים כשהיא מדברת על חיה בבטחון העצמי שלה. הם טוענים שכאשר רע לה ועצוב לה,

אוהבת רק ילדים יפים ולא מכוערים.“
„בחוף־לארץ היה לי חבר מצרי, ועשו לי צרות בגלל זה, כי לפני שנסעתי עבדתי במשרד־הבטחון. בצרפת גרתי חצי שנה עם ז'ולייט גרקו.“

★ ★ ★

מלכה בבאר־שבע

ח הנשואים של דליה אינם נמי שכים אף פעם יותר משנה. היא אוהבת להיות עצמאית. „חבל שהגברים כל כך משתנים“, היא אומרת. „רוצים להיות בע' לים טובים, לא נותנים לאשה שלהם לצאת לבד. אני לא יכולה לסבול קינאה. כל גבר רוצה אחרי שנה שנתיים שקט, בית, ואני — לא.“

תוך כדי דיבור, שולחת דליה את האורח

אחרי ההסבר הזה, גומרת דליה את התה והולכת קצת לטייל. ברחובות — רק כמה ציפורי־לילה, אנשי־צבא ושיכורים הנורקים לרחוב מבתי־הקפה והמסעדות הקטנות. גב' רים מסוממים מחשיש יושבים ובוהים בחלל. בינתיים מגיע איושהו יריד במכונית. דליה מצטרפת לטיול קטן. במכונית יושבים שני גברים ונערה, ומעשנים חשיש. אחר הגברים מנסה להתחכם עם דליה.

„תגידי, מאיפה אתה?“ היא שואלת אותו. „אני מפרוס־חנה“, הוא עונה. „באמת?“ עונה דליה. „דחקא חשבתי ש־אחה מתל־ירוחם. אחה נראה ככה“, הגבר ממשיך לנסות ולהתחכם. אחרי עוד שלוש מילים לעניין מפי דליה, היא גומרת אותו. שאר הנוסעים מתפקעים מצחוק והוא מת' חרט על כל העסק. הטיול הלילי נגמר. דליה יורדת לבקר

אלת־הים

דליה עם בנה בן ה־8, היא קראה על שמה של אלת־הים מהמיתולוגיה היוונית. „מצאתי את השם בכרך השני של המסמורפוזות של או־ב־ד־ס“, היא אומרת כולה גאוה.

הנוכחי למסור את החיתולים של התינוק לכביסה, לקנות חלב ולקרוא לבייבי־סיטר. הגבר הולך ועושה כל מה שהיא אומרת, ומסביר בהתצללות: „היא חושבת שאני בא בגללה, אבל אני בא בשביל התינוק. דליה אומרת: „מה, זה כל מה שאתה יכול לעשות? למה אתה משקר?“

הגבר המסכן רוצה לקבור את עצמו באדמה, אך לא אומר דבר.

בינתיים מגיע עוד אורח — שנישלה מייד להביא סיכת־בטחון. דליה מסבירה: „אני אוהבת לעבוד על אנשים. אח!! זה כל כך טוב! אני גם מצליחה בזה, דרך אגב. בגלל זה אני יושבת בבאר־שבע. גם בתל־אביב אני מצליחה לעבוד על אנשים. עוד לא ניתקלתי במישהו שיסדר אותי. כניראה שאני עושה את זה בצורה כל כך נחמדה שהם לא לוקחים לב, או שהם בכלל לא מרגישים.“ דליה מעיפה מבט חטוף בבנר שחור עם סיכת־הבטחון, ומוסיפה: „יש גם כאלה שאוהבים שינצלו אותם.“

„אני אוהבת לזעזע אנשים. הם כל כך בודדים ועצובים, ואם עושים להם הלם, הם מתחילים לחיות. פעם ביקרתי בעיריה קטנה בנורמאנדי. כולם עבדו בבית הזיקוק שהיה שייך לבעלי השלישי. הלכתי לקונדרי טוריה וביקשתי 12 מנות טורט. שאלו אותי אם לארוז את זה ואמרתי שלא, ש־

שתי ידידות שלה בבאר קטן. איתן נמצאת מארחת חדשה, שאינה מסירה מרליה את עיניה. דליה והיא מבינות זו את זו. „אני אוהבת להתחבר עם מי שאני רוצה“ היא מסבירה. „יש לי מספיק הש־פעוה כל מי שאני רוצה, יהיה חבר שלי.“

בינתיים מגיע זמן האוכל של התינוק ודליה חוזרת הביתה. בבוקר השכם מתחיל לים להגיע כל מיני ידידים לביקור, עולים אליה לרגל מכל רחבי הארץ, אבל זה לא מפריע לה לספר את תולדות חייה: „נודלתי במארוקו במשפחה מאד ארוקה. למדתי בפאריס בסורבון, אבל לפני כן למדתי בבית־ספר פרטי כזה, של בנות. אחר כך התחנתי עם סטודנט אחד ובאתי לארץ. אני לא יכולה לספר בדיוק כי אני שוכחת את הכל. לא זוכרת שום דבר. כשאזקין ולא אוכל לעשות חיים — אתאמץ להיזכר.“

„מבעלי זה יש לי בת בת 14, והיא נמצאת עם האבא שלה בקיבוץ. תמיד ברחתי מה' משק לטבריה, תל־אביב והיפה, ועשיתי מה שרציתי. בסוף ניגמר לי התירוץ בשביל לתת למשק על הנסיעות ונפרדנו.“

„אחרי שנתיים באתי בבאר־שבע. התח' תנתי עוד שלוש פעמים, ומכל בעל יש לי ילד. את הבת הגדולה שלי לא ראיתי 10 שנים, אבל מספרים לי שהיא בסדר. אני לא מאמינה ברגש האמהות. יש הורים ששונאים את הילדים ולהיפך. אני אור־הבת את הילדים שלי בזכות עצמם, ואני

שלושה ועוד אחת

דליה משתעשעת עם שני בניה הגדולים. השלישי, תינוק, ישן במיטתו, הרביעית היא בת, הגרה עם אביה בקיבוץ. „אני אוהבת אך ורק ילדים יפים“ — אומרת דליה.